

SETKÁNÍ S VRAHEM

Čtvrtek, 02 března 2017

Přijel jsem do cizího města a první, koho jsem v něm potkal, byl dvojnásobný vrah. Legitimoval se mi a já mu na oplátku dal tisíc korun. Prošedlý hubený muž s dlouhými mastnými vlasy, nepříjemným plnovousem a alkoholem v každém výdechu se podle svých slov vracel z klubu, kde ho okradli o bundu, v níž měl 170 korun. Přesto jsem se ho na nic nepořádku po vložení mincí do dlaní spustil jako rozbitý automat a za chvíli jsem o něm věděl všechno.

Nemělo smysl se ho snažit zastavit, dvacet minut ze sebe sypal státní svěřence svého života, jako by to byla skládanka, z níž mám složit obraz člověka, který stojí před mnou. Ze všeho nejdráhověji mi ale ukázal občanský průkaz, tak dověděl nejen to, jak se jmenuje, ale i že jsme se narodili skoro ve stejný den, akorát on je o generaci starší, a zjistil jsem, že má trvalé bydliště nedaleko mého rodného města. Muž mi sdělil, že je mu téměř sedát a život pracoval jako malíř a lakýrník. Hrdým hlasem mi podal i stručný přehled svých nejzajímavějších zakázek: zámek, muzejí, kolonád. Dověděl jsem se od něj, že se nepohodl se sestrou a že přelomil rodinný dům. Ať se mu pere jedna kamarádka, sedmdesátiletá paní, a prozradil mi, kde jaký den bydlí – dokonce jsem dostal i podrobný itinerář jeho cest po kamarádech, u kterých pěstává. Aťkoli jsem o to nechtěl, prozradil mi výhled svého dýchání i jméno úřednice, která mu dýchání vyplácí. Mluvil i o svém vyznání a o práci v uranových dolech. Nestál si, prý si je zasloužil. Ani bych pronesl jediné slovo, ujistil mě, že jsem skvělý chlap, takže mně to zabil dva lidi. Nešťastnělil je, to ne, ani je neubodal, na to prý nemá povahu – ale když se kdysi zmlada vrátil z pracovní cesty, našel svou ženu s cizincem v posteli a tak je oba umlátil. Dodnes toho lituje, protože svoji ženu miloval. Ještě několikrát mi zopakoval, že je mu téměř sedát, že není žádný somrák, že bydlí u kamarádek, že s dýcháním nevystačí a že neví, co má dělat. A že občas uvažuje o tom, že se oběsí. Když bylo mi jasné, že ty dvě mince v jeho ruce byla vlastně jenom záminka k tomu, aby mě zastavil. Když je vám téměř sedát a už vám nezbývá nic moc jiného než vlastní život, potom budete ho zkrátka s někým sdílet, i když náhodný kolemjdoucí. Potom budete se vykecat a ujistit tak sám sebe, že jste pořád ještě člověk – člověk se nepatrným osudem.

JAN FLAŠKA